

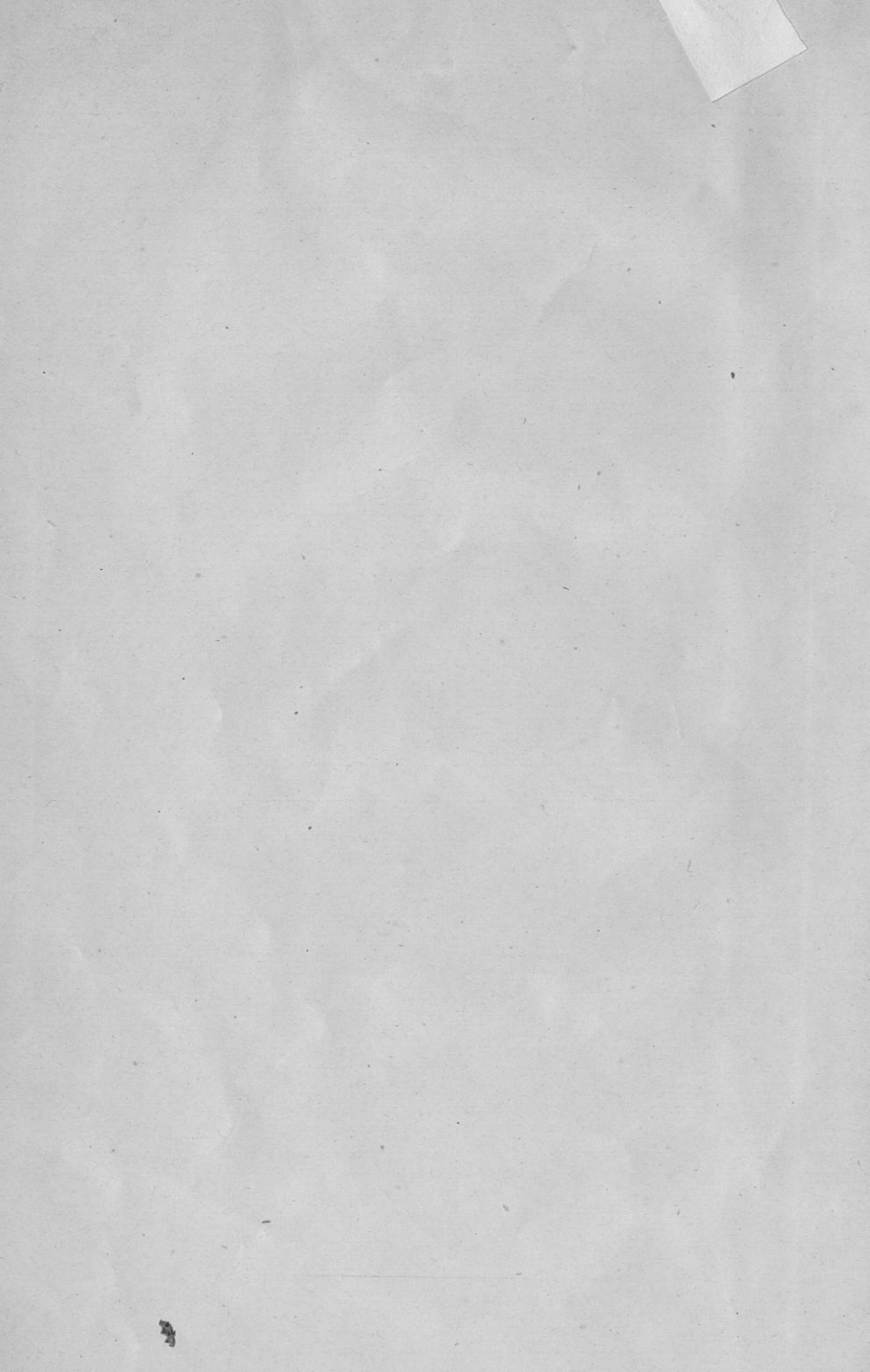
af

Joh. Ludv. Runeberg.

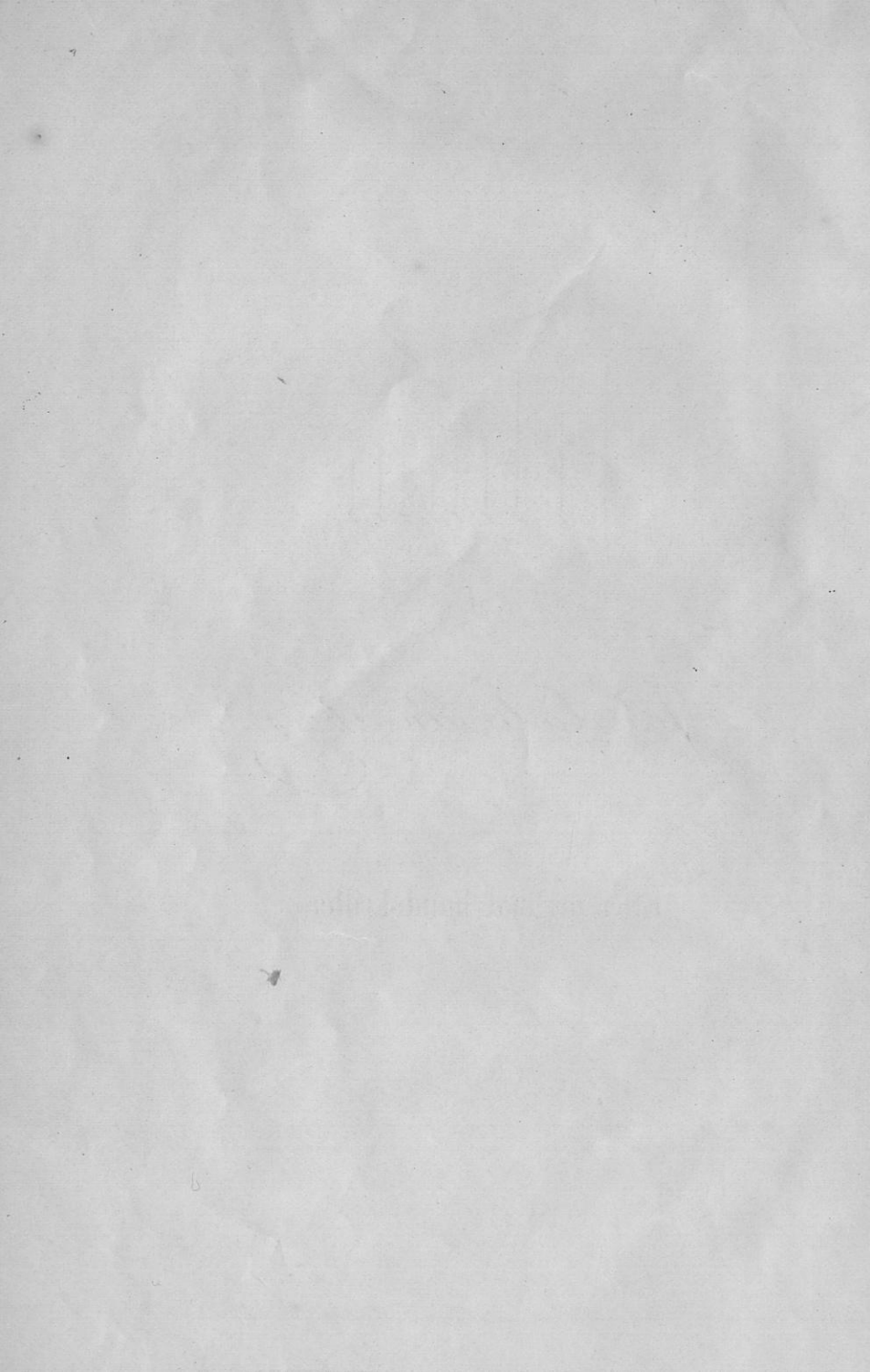

Efter original-handskrifter.

Joh. Ludv. Runeberg.

Efter original-handskrifter.

Molnets bröder.

Högt i skogen låg det ringa torpet,
Dygt i ödemarken, långt från vägen,
Der sex höften krigets skriften rådde.
Ingen övan hade funnit stället,
En fiendtlig fot ej trampat spårmen,
Som det ledde; brud om blod og strider
Gaf blott korpen, ropande från molnen,
Eller gladan, som fatt matt i granen,
Eller vargen, som med blodigt bytte
Sökte hedens flymda klyftor åter.

Men i portlet, vid det långa bordet,
Satt, en lördagsafton, sörjden värden
Hvildande från veckans vedermödor.
Kinden höll han tryckt mot handa lutan,
Armen äter ^{störd} fast mot bordets ända,
Men hans öga såg åt sidan stundom.
Voll sig ej med lugn i gammal slyfte
Ingen märkte detta af hans husfolk
All de bada, som i portet voro,
Og hans dräng og ej hans unga dotter;
Tuffa, slutna af kvarandras armar,
Hand i hand, og hufvud jämt mot hufvud,
Suto de i sorglös frid vid muren.
Men den gamla bröt omsider tuffnan,
För den kloke blef hans mening tydlig,
Tufft han sjöng blott som för eget nöje,
Safom fången sol, og orden ville:
"Djörmen", sjöng han, "fods till skogens konung,
Furan växer opp att prufa heden;

Menskebarnet, om till kraft och storhet,
Om till flärd och stoft det föds, vet ingen.
Gosjen kom en vinterqväll i stugan,
Öhand kom han, lik en otand fågel
Vilsefaren en i människors boning
Gjesan lyfte kal ur mössans reminor,
Tan stack fram emellan snön på foten,
Varmen såg man genom rifna tröjan.

Hvem och hvadan? - Fraga hvem, och hvadan
Af öken rike, som har far och hembygd;
Någon vind lär från mitt hem väl komma,
Skyn i luften, tors jag kalla broder,
Men blott snö ar jag på mattens fötter,
Som han stampar af, i stugan kommen. -
Snön från nattens fötter smatte rike,
Molnets broder, flög ej bort med vinden,
Gosjen dröjde kvar och blef en yngling.
Ömärket sprang han kring på första art,
På det andra högg han jester redan,
Men förr än den fjärde sommarn andats,
Slog han björnen afver fjorden fallen.
Hvar ar nu hans rykte, kart för mangers,
Större än en man i nejden vunnit,
Hvar ar fötterans hopp? Den gamle fitter
Tring i stugan, langtar fast föräsvet
Att ett enda ord om krigets hora,
Om hans land ar bärgadt eller fallet?
Örnens språk förfstas han ej att tyda,
Horgens rop han kannes ej; en framling

Lör ej budskap öpp till ödemarken,
Och den unge, som hans hjälp bordet var,
Lyft på budskap nu från kvinnohjertan.

Som när sommars hvirvelvind, en afton,
Då naturen lik en fönstret tiger,
Kommer ensam, ofedd, snabb som pilen
Och flår ned i skogsjöns famn, en planta
Rör sig ej, ett barr ej, lugn flår tallen,
Lugn flår blomman på den branta stranden,
Lugnt är allt och endast djuret frider,
Så då fånges flog den unges sinne,
Satt han stum, orovlig, stuten, bortskymd,
Men hvart ord dref bloden ur hans hjerta.
Dvar han satt hos flickan hela quällen,
Gick till hvila, då de andra gingo,

Tycktes somna, förr de andra somnat,
Men långt förr än någon annan vaknat,
Pren vid första glimt af morgrodnan,
Smög han obemärkt ur stugan ensam.

Dager blef, och solen fleg på hvalfvet,
Men blott tvänne väktis nu i torpet,
Stugan reddes, morgonbrödet frambars,
Men blott tvänne fleg fram till bordet,
middag blef, och ingen tredje syntes.
Allan moln var än den gamles granna,
Allan tårer än hans dotters öga,
Men till hvila, fast af fondan manad,
Gick vid slutad måltid ingendera.
När en stund för gått, så lång som stunden

Uman stormfågeln, sedd vid himlaranden,
Kommer, brister, haglar och förföringras,
Höjde ordet, som till trost, den gamle:
"Lång är vägen fram till byn, min dotter,
Väntar möta, backar hindra, frånges
Tennes ej, och höffregn fyller karren.
Den, som vandrat dit vid morgonrodnan,
Är väl knäppt då gvalten flunder hemma!"
Så den gamle. Utan åkt på talet
Satt, hans dotter fluten, lik en blommas
Som sin kalk vid nattens anbrött fluter;
Hvad hon tänkte var för henne enfam.

Länge satt dock ej den ädla flickan,
Längre ej, än efter solens nedgång
Tantån mättad väntar aftondaggen,
Förn en tar föll ned på hennes kinder,
Och hon sjöng med betad granna fakta:
"När ett hjerta mött ett annat hjerta,
Ringa blir då hvad förut var mycket,
Jord och himmel, hemland, fader, moder.
Mer än jorden fluts då i ett famntag,
Mer än himlen ges då i ett öga,
Mer än moders rüd och faders vilja
Hörs då i en suck som knäppt hörs.
Hvilken makt kan gjesa så som kärlek,
Hvilken boja hålla den som älskar?
Sjäs Jimmar han, som anden, offer,
Möta fjällar får han örnens vingar,
Långt för midjan är han ren tillbaka
Der han väntat, först till sene gvalten."
Sången hade knäppt den gamle fattat,
När af saknad sorg sig oro flagen

Man gick ut att söka den förbrunne.
Tufft var flugan gick han, tufft på flugan,
vilsamt tecknad ut i odemarken;
Solen flod ren flugans toppar nära,
innan närmsta gård han trollad nådde.
Tom och ödslig lik en tall på heden,
Der en skopseld gått med karjering öfver,
Syntes nu den fordom rika gården,
Men i flugan fann värdinnan ensam,
Mot ett löfda barn i vagnen lutad.
Som en fågel, då han oförmodadt
Hör ett skott och Kulans Gud förnimmes,
Fasar, spruttar, kastar ut sin vingel;
Så från stolen flog den unga grimmian!
Då hon hörde dorrens gång, men glädje
Blef dock vid den gamles anblick fasan.
Fram hon sprang och stöt hans hand i sine,
Stora tårar sköjde hennes kinder.
"Well", hon sade, "helt dig, gamle fader,
Dys i sorgen till vår bönning kommen,
Trefallet helle den adle, som du förtrot
Till förtymsktas värm och armars bistånd!
Sitt och hirta dina trolla lemmar,
Och med glädje hör hvad jag berättar:
Härut var kriget ren från käftens början,
Landsk härut af vän och ovän lika,
Dock den vapenlöses lif var fredatt;
Men en dag har knappatt an förflutit,
Sen en skara män från närmsta socken
Följde härut fienden till mötes
Slaget hölly och segern gick de våra,

Da af många kommo undan doden
Och som löf i stormen spridda desse.
Nu gick vreden strandlös lik en varflod
Ofer njiden, varmlös eller vägnad,
Man och qvinna, ingen jag förskoning.
Het kom stormen sen vid morgonstunden,
När två quottjente ringdes första gången,
Och en väg vek in till oss att härja.
Låt mig ej vid järrens fagar droja,
Nunden låg på golvet ren min make,
Blod var spitet, rådet rädde, nöden
Var som stört, och ingen hjälp att vanta.
Sjelf af åtta armar gripen flöts jag,
Som ett byte mellan rofduks flötes;
Da kom räddaren, då var hjälpen närmast,
Molnely broder bröt som storm i flugan,
Och förtrocket vek de fräcka follo.
Här jag sitter nu i skoflad boning,
Mer än spårven runder taket fattig,
Mera glad dock än i lyckans dagar
Skall jag se den adle, se min make
Om från byn de utas skada komma.
Det de följde fienden i spårven."

När den gamle hört det sista ordet,
Stod han upp som om han kirlat länge,
I hans blek var mörket af sorg och oro.
Fasagt besö att droja tog han vägen,
Som till byn den valbebadde ledde.

Solen skymdes sen af skogen fjerran,

När han, delad mellan höjpn' och ångslan,
Wann den gård, der kyrkans herde bodde.
Skoflad syntes nu den stora gården,
Som of ödflyg lik en afbladd holme),
Sedd från tröskets is en vinterafton
Men i stugan satt vid muren ensam
Trött af år den gamle knekten, Kilinge.

Nu när denne hörde dorren roas,
Sag sin vän från forna dagar komma,
Sprang han upp, fatt lam af får och modor:
"An har dagen lys för oss", han sade,
"Då de unga trampa våra stigar,
Kraft och mandom ej är glömd i landet.
Sådan gudstjenn' har i dag här hållit,
Att ett barn, som hört den nu i waggan,
Skall förtälja den för Jona-fonäs.

Se, i roskufft lik en skara vargar,
Kom han, landets övan Lejerdrucken,
Följd af blod och härjning hit - Det mindre
Kan förtigas om och ej förgetas;
Men när droppen ren i blod sig mättat,
Blote de varresta blifvit kvar på stallet
Då steg gammeln öfver damm och bräddes.
Nu emellan tronne yttre haffar
Bands den adle herden, dettily skonad,
Att till fots den vilda rystarm följa.
Kort var domnen inkom några flunder
Skulle handen somna, foten sjukas,
Och hans horta lockar soga stoffet.

Ensam stod den gamle, rygg mot himlen
Låg hans öga, som mot himlen skådas,
Då på jorden allt är natt och mörker
Eris och ära! då var hjälpen närmast;
Han som föddes lik en flögt på heden,
Molnets broder, ja, en ljungeld vorden
Skog han ned, och korsfad låg förtryckarn.
Här jag lefvat nu med lekars bistånd,
Som en rottas gran mot andra fallen,
Tung för mig, en böda för min nattas;
Lifvets gåfva vill dock än jag skatta,
Om från striden nära kyrkan hällen,
Står med seger hem den adle kommet!"

När den gamle hört det sista ordet
Gick han ut, som om från glöd han ilat,
Stourodnan var dock bleknad redan,
Omman kyrkobyrn han hinna kunde.
Så var byn att se i rök och aska,
Som ett stjernehvalf af flygar härjadt,
Så låg kyrkan bort om byn på kullen,
Som en ensam stjerne mellan molnen,
Så låg tyfomad öfver oderejden,
Som ett mänsken öfver kala höften.
Mellan fallna kämpar, vän och väns,
Som en skugga öfver skordad åker
Gick den gamle. Öfverallt var doden,
Men af lif ej ens en lusk att spörjas.
Töft vid flötet af den krotta gangen,

Mellan ödelagda gårdar banad,
Satt en yngling, friskt förblod vid vägen.
På hans bleka kinder flög dock rodnad,
Styckligt som på tvallens silfverskyar,
Och hans flackta öga fändes åter,
När han vaknad såg den gamle rikkes.
"Häll," han sade, "nu är lätt att bloda,
En bland många, som det unnats tidigt
Att för foterlandet dö med seger.
Häll dig, du som fötrat landets råddning
Prefatt hell den adle som oss förde
Ensam mäktig mor är vi till samman.
Se med bruten styrka stod vår skara,
Skingrad som en hjord den ingen leder,
Red till dodens onesa hoppelör korad.
Ingen fanns, som ropte folket samman,
Ingen gaf ett råd och ingen lyddes,
Först han sigutes, förra ur sknens klyftor
Tiggarsonen kom med kungapanna,
Och hans roft som ljud till stund förhöndes;
Då flög ed igenom hvarje hjerta,
Tuckan flydde, honom kände alla,
Och med honom gick vår tropp mot svanden,
Som en stormvind in i vassens bryter.
Se mot kyrkan, långt som vagen räcker,
Ligger landets ovann, som på ången
Strå vid strå, der sköldarnas lee framgatt;
Det är banan, som den adle vandrat,
Som min blick har följt, sen foten spiktit,

Som min tanke följer än i doden!"
Sagt, och kampens öga flocknas jakta.
Så i stillhet flacktes dagen afven;
Månen, nattens sol, den bleka ensam
Luffte vandrams steg till kyrkogården.
När den gamle inom muren trädde,
Stod en manssköpa mellan korfen,
Hemskt och lyft som skaran, Josef derunder.
Ingen fanns, som gick ett steg till onödet,
Ingen, som ett ord till välkomst sade,
Ingen fanns, som ens med blickar talle.
När den gamle inom ringen trädde,
Lag en yngling för hans fötter flagen,
Latt, fatt öfver sköld af blod, ijenkand.
Som en fura mellan tallar fallen,
Än i floftet stort och utan lik
Lag bland fiender som flugnat hjerten.
Men med sammanknutna händer, mällos,
Som af askan drabbad stod den gamle,
Och hans kind var hirt, hans läppas skälde,
Till hans sorg fick ord och bratt i klagan:
"Nu är äfen i min stuga bruten,
Skolden på min teg af hazel härjad,
Nu är grafven vard långt mer än gårdens.
Ve mig, att jag så skall se dig åter,
Du min ålders stod min lefnads ara,
Skand af himlen, nys så stor och herrlig,
Nu som fundern, där du hertats ringa."

1 i ängslan knäppt den gamle klagat,
När en roff som var hans dotters hordes,
Och hon talte, mysk till stället kommen.
Kär han var mig, möt mitt hjerta fluten,
Dyrbar mer än annat allt i världen,
Dubbelt kär är mig dock nu den äble,
Käla möt jordens kalla skote fluten.
Mer än lifva, fann jag, var att älfka,
Mer än älfka är att dö som denne!"
Så hon fald utan grät och gämmor,
Framgick stilla till den fallnes fida,
Knydde knä och tog sin duk och taekte
Lufft och latt hans genomskjutna panna.
Kempe och tegande stod kämpa skaran,
Läk en skog der ej en flaket sig röres,
Tuffa stodo nijdens qvinnor afven,
Komme det att skada och att forja,
Men den adla flickan fald äter.
"Om dock någon ville hemta vatten,
Att jag kunde två från blod hans antet,
Stryka än en gang hans lock med handen,
Se hans öga lufft ämne i doden.
Visa ville jag med fröjd för alla
Motnety broder, den förlatne tiggarn,
Som stod opp och blef vårt hemlants räddning.
När den gamle så sin dotter hörde,
Såg den öfvergifna vid sin fida,
Sag med britten roff han äter ordet.
"He dig, ve dig, du min arme dotter!"

Glaesjens glædse, sorgens bød og lættind,
Varm i noden, fader, broder, make,
Alt med honore er for dig forlovadt,
Alt du næstet, intet skal dig åter."

Høyt i jammes brødt ved tabet skaran,
Angen fanns som stød med lærloft og
Men den adle flickans tårer glæmte,
Og hon tog den fallnes hand og fader:
"Ej mid klagen skal ditt minne firas,
Ej liden dens, som går og snart skal glømmes,
Så skal fosterlandet dig beprøve,
Som en aften græter dagg om fornærmt,
Full af glædse, lys og lugt og fanger,
Og mid famnen strækt mot morgensindnan.

En sådan har man gagn af i rodens stund."

Snart stod ett flag, då bröt med sin jägarsked
Von Konow in i skogen, och Brask var med;
Korporalen var mörk att skåda, och hans major
han hängde nedra läppen af skot och por.

Å fyra runda timmar han redan trätt,
Och allt gick in affären på jamona fätt.
Han jag för få som stapat, der han gick fram,
Och fronden kom innan från fram till fram.

"Tordomst", ja rot han ater, "det går ej bra,
Jag ser hur barken ryker från tallarne,
Men Ryssen står bakom dem, och han ger fri,
Huru är det öga gospa, hur figten &."

Han fick knappt ut mustaschen sitt fifta ord,
När för en trumf af Brasken han damp till jord;
Det var dock muffen svura än par på tat,
Det hade han ej väntat af sin korporal.

Upp sprung han, drog sin värja af vrede blek:

"Huru har du under stätt dig, krabat, han skrek,

"Nu skall dig djefulen taga med kull och hår,

Då milt i värsta friden den chef du stär."

Men korporal Brask stod ligen i sitt gamla skick:

"Håll in er värja, herre, ett ögonblick,

Tills jag fått måta honom hans skippa full,
som kull på er och sköt, då jag slog er kull."

Med dessa ord han lade geväret an.

Å jamona stund jag Konow en skaggig man

Bakom en buske storta till marken ned,

Knapp tjeje alnar långt från hans jägarsked.

"Oj var det den, hvars kula mig jupe förbi
Det ögonblick jag föll, må vi vänner bli
Ett teg, som ditt det kallas jag karlatag,
Oj allring här jag glomma det, tänker jag."
nu lefer Brask hos Honorus fem många år,
Den ena går alljämt der den andra går,
Som kär vänner får man dem ofta se,
Och nässar lika ofta så trötta de.

Von Törne.

Jag minns väl knappast om jag talt till förne
Om mannen från St Michel, gamle Törner.²

Bland gråa hjertar nämndes äfven han
Och förde Sarsolas vargering an.

Von Törne, vet du, var en äkta Finne,

En gammal, knotig björk med masure insid,

Det var ej lätt att öfver honom nå,

Det skulle vara hugg som bet uppå.

Hans vifste af det fjell och trodde gärna,

Han² folket sade, att han hade kärne,

Att gamle Törne stod uppå sin kant

Båd' som major och öfverstelöjtnant.

Jag kände gubben under freden redan,

Då var han rund och trygg som framgent sedan.

En främling kunnat tro sig se en flock,

Som man klädt sporrar på af krigsmans rock.

Men i den flokken fanns ett hjerta flutet,

Ett hjerta, flackadt ej, ej heller brutet,

Med stærke guljar og med eldadt blod,
Ett kærnesfjælt manna hjerta, fullt af mod

Og dattet hjerta slog for fæderbygden,
Att veta skatte akta den, sa det var dygden
Hvarfor? Jo derpi gaf han det besked,
Att den var hans og hans vargerings med.
Jag mins hur ofta, när han var bland kända,
Det var hans luft att orda utan anda
Om detta land, "det bästa rækt. som fanns,"
Og om dets folk, "ett sådant folk som hans";
Han stod så gärna bredbent midt i ringen,
Det var hans flurska vana, efter ingen
I vida världen, liten eller stor,
Förnekta djærft att han var finste major.
Som denna åra höll han ingen sammn,
Med den i hugen lyfte stolth. han passman,
Og var beredd att gå fast mot en verld
Med sin kohort sin fullmakt og sitt sværd.
Ibland likväl när han var rätt i taget,
Beskrif han Finnsens enfald för gelayets

Hur ärlig mängen var, men dum okpå:
Han log hvar gång ett jättelöje då.

Men kom en annan och försökte klandra;-
pafs! Det gick an för gubben, ej för andra.
Långt förrän berättaren kunnit än till flut,
Sick han tillbaka; "herre, håll er trut!"

"Jag prägar er, som är så flott i orden,
Hvar ni feth en nation på vida jorden,
Sett, eller läst om en i skrift i bok,
Mer än den finska adel, käck och klok!"

"Förfok att stå med den på tyentens vägnar,
Der kulen kvinner, och der blod dot regnar,
Och svara, fen ni gröfvat fjolf och sett,
Om finnen saknar eld och ej har vett."

Som han i freden vor, var han i ftriden,
Jag var furior vid gubbens trupp den tiden,
Och kunde nämna många andra drag,
Men vill blott tala nu om Lappos dag.

Vi voro fanda då att rensa skogen,
Vi ville fram, hvar man var redobogen,

Men gamle herren fick lust att göra halt.
"Emedan finnen sköt så skarpt och kallt,"
"Halt", skrek han, "gösfen, tagen flod af träden
Och mejan gjacket, som man mejar så den,
Skarpt korn, kall sigtsing! Här för korpen stek,
Det här blir en förderfvadt rolig lek.

Han kände hvarje man i bataljonen
Till namnet ike blott men till personen,
Gaf akt, så långt han såg, på en och hvar,
Och hade ord för alle, som en far:

"Rätt så, Carl Hurteg, det var träff det skottet,
Nu geffar aldrig mera den som fått et.
Bra, korporal flink, du skjuter som i fjöl,
Oj se, för tusan, den föll pektr pistol."

"Nå det var synd med stackars gösfen Käcka,
Hans gamle far skall få mitt torep för Necka."
Så var hans språk, så förde han befäl,
En finst major till botten af sin fjäl.

Det kom ett bud från Adlerseute: "forsera!
Framåt med bataljonen, skynda mera!"

von Törne hörde ganska lugnt derpå,
Behöll för plats och svarte blott jusa!"

Men kom det glada Gubben stod vid fanan,
Stod stort og rund og bredbent efter vana,
Som var han ²arvat frä till verdens flat
Og ment ät Jelfve Kudan: "Stopp, sit laut!"
Hvart ville badet med en flick ta vägen?²
Den unge fäuriken var helt förlagen,
Han hade sprängt dit öfver stäm og stök,
Og allt stod gubben kvar mot ordet dock.
"Ryck framåt kerra major!" "Jyft, herre, bara!"
Ni kan ju se det, här är ingen fara"
"Men generalen befällt!" "Ja, lever han!"
Carl Adlerswärd, han är en arary man!"
Han sagt det knappt, när han från närmsta tullen
Sick sig en sats af splittrad bark mot skallew:
"Åhå, jag kunde vänta fä dant här,²
Det är en karl ätt fjta bra dödar."
"Det var så när ätt han mig träffat hade
Nu får jag säga som Hans Klinge fäde,
När kulan frök förbi hans ögonbryn:
Den djifveln ättar ju ej äns folks fy."
De orden hade ständigt gjört hans nöje,²
Nu log han och på nytt sitt stora löje

Och ställde sig helt trygg, som nyf förut,
Med hand i sidan och med benen ut.

Gud vet hur länge en han drogt med flagget,
Men bakt han stod der midt i fjelstra taget,
Jaff, kom en kula åter och flog han
Rakt genom porten mellan gubbens knöar.

Den gamle märkte fladdret i fjrtaten,
Säg med, säg på dem, den var genomskjuten,
Höll upp ett skört, det andra likaså,
Fördomt, det syntes käl i båda två.

Nu blef han misfkynt tog sig vid sitt öra:
"Här får Mats Skräddarn ett vackert görå!
Men skynda gosse, kära Janne, kom
Och se om det får bättre till bakom."

Och Jan, hans gamla dräng fleg fram: "Ack herre,
Nu gick det tokigt, här är oförfallt värre,
Der framtill finns kedft skörtet i behåll,
Men här en trasa bara, utan fall."

Da blef von Torne vred: "Nej, si en tockow,
Som tar och skjuter platt för derfriad rocken,
Som jag i dag bur på mig andra daw!
Framåt här gossefar! Fan skull ta den far."

Trofskustkon.

Gamle Spelt skall han få helt forgatas.[?] Nej!
Han var kufft vid trösfen, högre var han ej,
Hade som hans likar mått i glömfka falla,
Om han ej fått namn som lotast bland dem alla.

Mengar vord var gubben och att se uppå,
Han och häften, som han kände, lekofä
Höll den ena fina stey med två ben dyra
Syktes knapp ett juris förfä för den med fyra.

Sådan garten, sådan var och rykt och and,
Lika tofing gubbens lugg och häftens frans.
Grälle bar från eget fjall sitt damm i verlden,
Och sitt fot på mafara Spelt från egna harden.

Der de syntes så allzjimt i trunen sitt
Är det säkert att på skrätt var ingen brift;
Häften gick i sommen gubben Josef på kårren,
Här den gamle hölls på lasfot vete herran.

Sakta bar likväl det framåt, smänningar,
Högre, högre upp mot nordens bygd man kom,
Kusfra Österbotten snart han genomfarit,
När dock allt den samma han i Nyland varit

Och på lika fjall gick ofven fardom till,
Samma skrätt hvar han for fram, hvar han höll fjell,

Og, mid skrattet klædtes han, det var klippet og skuret,
An på gubbens ryg og an på Kreaturet.

Engen ændring dock i flæk og legs og fart,
Sprett han var skjelselig, det var ryggen bart,
Engen gispe bet på gubbens hængte klæder,
Og i hængsten bar og grælle barkadt læder.

Se omfiden nådes Bikajokis strand,

Blott en frøsen flæk fanns grov af fædrens land,
Afsen demma skulle snart till byte lemmas;
Dock en stærk kan brytas og en frøg kan hængmas.

Føre gæll var vundet hærens første flag,
Flyktens dag förvandlad till en fegerdag,
Återfvalla skulle engång jagad bölja,
Strømmen andras, den förföljde nu förfölja.

Snart skifa från man till man en mening lopp:
Nätta morgon allt i flæk att bryta opp!
Har og trofs skall innan natt i ordning lagas,
Og med frøjs mot fæder jen, ja snart det dagas,

Allt var ordnatt, det blef natt, man sof i fred;
Endatt unge fædrick Blomme sof ej med,
Eld og iver brände i hans tappra sinne,
Stegan blef för graf, han fick ej ro derinne.

Allt på trappan kom han. Mörkt og tyft var allt,
Fattety stilla stjernor lyfte klart og kaltet,

Blott i öfter, mellan skogens toppar dragen,
Sågs en blekröd strimma gry, en rand af dagen.
Angen menska skonades, lufs och vagnar blott,
Allan förspans, vända norrut, som de flött.
Allt var som det varit, intet annorlunda,
Samma färd som hettills tycktes åter flända.

Samma färd! - Nej, något olikt fanns ändå
Fast ej blicken strax i skuggan föll derpå;
Just den sista karran, som allt upp i ledet,
Den stod omfångd nu och hade hött för redet.

Och vid tygeln sen i strick en man sig ställt,
Blasme trodde ej sitt öga - det var spelt,
Gamle spelt, som nedbjöd genom landet faret,
Var ett hufvud högre nu än förr han varit.

Rak som tratts en yngling bar han fina år,
Djupt på skuldran föll hans vackra självers hår,
Ontet, med kinden flöt och näsan tvagen,
Sken i mörkret nu mer ljutt än förr om dagen.

Unga Blasme visste knäppt att fatta sig:
Kvillet under, gubbe, har förvandlat dig?
Du, mer lat och fötig förr än likar andra,
Står nu putlad frampt och frampt beredd att vandra.

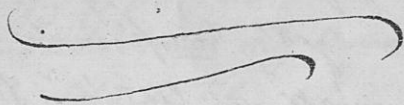
Hvem har tvätt ditt antet rent från sot och damm,
Hvem har yresfat i din gråa lugg en kam,
Hvem har fått dig väckt, det är dock hufvudfaken,
Du, som knäppt på själva dagen förr hölls vaken?

Unga herre, hordes lugnt den gamles svar,
Langsamt far man ~~man~~ från eget land man far.
När man ser sitt folk med fram flyr unnan bara,
Då är bättre fosva, än att vaken vara.

Hvarför skulke jag mitt gamla anlet två?
Mera öppen hade blygden fjuntis därpå.
Gärna tog jag mot och talte fjere och fjofva;
Sorg jag bar och derför bar jag förtig nåja.

Nu är allt förändrat, finfka håren stridt,
Tjurland ligger för oss öppet himmelsviidt,
Angens flack skalk mer på landets ära flanna,
Nu tacks mannen vifva ren och klar sin panna.

Kalla folket upp, låt röra trumman snart,
Natten är förleden, dagen lyser klart.
Torr ja var det brädflka, då vi mest berött rasta;
Adle, unga herre, nu är tid att haffa.

N^o femton Stolt.

Den sköna dagen på Lappos fält,
Var andad, och segerglad
Red Döbeln fram, der hans här sig ställt,
Längs hela dets stolta rad.

Han tackade vänligt kvar truppe dervid
Med en krigares enkla ord
För trofast heder, för manlig frid
Och för kärlek till fosterjord.

Han nådde sin yttersta flygud till slut
Vid aftonens sista glans;

Han tackade skaran der, som förut,
Den fördes af Kapten Schantz

Den glesnat mycket han såg det väl,
Fatt luckor i hvarje led;

Snart fäste dock annat genhållens fjäl,
Och nu ryckte han fram dermed.

Man märkt vid talot, från stund till stund,
Hur han behöskat åt jikan ren

På en tiggarefkonad, en trafig Rund,
Som stod der tyff och allen.

Hu gaf han mannen en vink: du, der
Derborta, kom hit, tog mod!

Du var oss närmare dock, än nu,
I dag, der det gällde blod.

Lig, har du glömt hur du tag dig gevär
Ur en fakens krigares hand
Oj, ständade efter min tappra här
E fildans hetaste brand.

Då vi dök i åkern, hann du ofs opp
Oj dök som de äfriga med;
Då den spantes ingo min segrande tropp,
Då flogs du i framsta led.

Då man stormade byn mot Ha norrona än,
Oj jag roftade bliken dit,
Då jag jag din trafiga jacta igen
Först uppe på batterit.

Dotter var hurtigt: ett flitt försök
Kan bäras i ryktety fanni;
Så gala oppet, min kacka golk,
Låt höra till först ditt namn."

"Hvad namn i verlden jag fått af preft
Har ingen sig fastat vidi;
Men sakund har man mig kallat mest
I hela min lefnads tid."

"Bra! Kasta namnet tillbaka på dem,
Som gott det, og troftad var.
Men jag mig blott svar du har ditt hem,
Oj hvar du har ditt försvar."

Kan vift på vigen vid Kullens rand:

"Mit hem på denna jag har."

"Kan icke fin Kuntna, våldiga hand,
"Oj här, här har jag försvär."

"Ditt hem gör an, ditt försvär är godt;
Ditt yrke, det är dock, jag,
att stjåla kyrkor, att snatta smått,
Eller röfva på allman väg."

"Oj hade jag stulit stort eller smått,
Wist ägde ett öre jag dock;
Oj hade jag plundrat en tiggare blott,
Wist ~~här~~ jag en helars rock."

Da strålade Döbeln af sällbehag:

"Von Schantz, herr Kapten, hör hit!"

"Hvem var den tappraste man i dag,
Som föll här i Kompani?"

Sät hemta hans ränsel, hans rock, hans hatt,
Hans plit och gevär också:

Hans ädla namn och hans krigarskatt
Den här skall i arf dem få."

Man kom med vapen och drägt i hast,
De buri af fönsten, Stolt.

Von Döbeln log med ett ögonkast
På sin skyddlings trafika rost.

"Stolts rock är blodig, det fordras med
att dra det plaggat uppå;
Men fäkum, ser jag, har tyckt af blod
På egna klutar också."

Så byt och kläd dig i uniform
För fronten har uppenbart,

Du gick fram för den vid dagens storm,
Jag vill se dig inom den snart."

Han bytte drägt, och hans kind den brann,
Sen han vapen och rustning fött;
Och tyft kom Dobeln och ställde sin man
I luckan, der femton stött.

"Och nu ja² är du en ung soldat
Och äktaste skrot och halt,
Och nu ja² är du vår krigskamrat
Och numera femton, stolt.

Ja² var till mod och till hjertelag
Den femman du var förut,
Men nämns du få hund från denna dag,
Ja² drag din plit och läg: hut!"

Den nye krigaren, till denna stund
Hans bröst höjts lugnt som ett tvälf;
Vid desja ord från generalens mund
Man läg dock att djupt det skalf,
Han hade smakat ej ens som stöld
En fröjd i sin lefnads dag,
Hans tårar, frusna i världens Kold,
Ej remsit sen barn han var.

Nu sken på hans hjerta för första gång
En skinnma af sol och vär,
Och ur smultna Rällor, med hjidloft språng,
Framströmma de tår på tår.

"Och får jag vara i luft och nöd
Soldat, bland de tapprare en,
Så läg, när gäller det kamp och död?
Gud gifves, i morgon ren."

